

En canvi, en les muntanyes calisses, més endintre de Catalunya, hom troba els camps cultivables cap a la part més baixa i resta la part alta per a la vegetació bosquetana. Ací és una explotació mixta de l'agricultura i el bestiar, el qual hom pot veure abundantment en la serralada calcària que, des de Les Guilleries, cap a Gallifa i Igualada, penetra al cor de Catalunya.

Però a l'alta muntanya, on els camps per a la sembra han d'ésser forçosament escassos, ja que el terreny és rocós i no es troben gaires indrets on les deixalles de les aigües hi aportin prou gruix de terra que permeti el necessari arrelament de les plantes de cultiu, ni el clima és prou benigne perquè aquelles puguin desenrotllar-se amplament, és primordial la ramaderia, car l'herba amb que sovint el bestiar ha de nodrir-se no té necessitat d'un gruix de terra important i pot resistir així mateix baixes temperatures. D'aquí ve que en moltes bandes del Pireneu l'herba hi és abundosa en alguns pendents suaus, després de passar l'hivernada sota la neu fertilitzant. Quan arriba el bon temps, a la primavera, i les neus van desapareixent, l'herba creix en aquells indrets que una capa de terra ha pogut aturar-s'hi procedent de la descomposició de la roca i de l'acumulació residual de les substàncies vegetals.

El clima, prou esquerp en l'hivernada i no massa benigne encara en les estacions mitjanceres, impedeix que el bestiar pugui fer-hi estada; només a l'istiu els ramats poden viure a l'alta muntanya, car fins aleshores l'herba no ha tingut prou vitalitat per créixer suficientment per a ésser pasturada. Amb el bon temps, l'herbei atapeït dels cimals, de tipus alpestre, es desenrotlla amplament i és de gran força nutritiva per als animals. Llavors el bestiar fa nit a muntanya i es passa la temporada estival sense baixar al poblat; per Sant Miquel els ramats retornen al poble i hi resten per a fer-hi nit, mentre de dia pasturen pels seus voltants, fins que en apropar-se el fred, ja dintre la tardor, les maltempsades els priven de les pastures d'aquells llocs.

En aquests pobles pirenenics guarden sovint el bestiar boví a l'estable durant l'època hivernal, consumint l'herba seca que a l'istiu ha estat acumulada. A l'hora de tancar-lo a casa procuren vendre els caps ja majors que, no destinats a la reproducció, són aptes per la matança. Així, eviten la despesa d'una part de menjar sec, que és més costós que no pas el pasturatge directe; al mateix temps, a la tardor, quan tornen les bèsties dels cimals, conserven més bones carns, el qual és lògic d'aprofitar-ho per la venda, tenint en compte que la majoria d'elles són dedicades al sacrifici.

El bestiar boví és, doncs, de transhumància efímera; i encara només en els pobles pirenenics on tenen les pastures d'istiu, lluny de l'habitatge, i per tant resten fora de l'estada habitual durant una temporada. En canvi, en les muntanyes de l'interior pasturen molt més temps, a excepció dels dies cruus